

ISBN: 978-625-7854-19-1

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

ketebe.com

Ketebe Yayınları: 343

Öykü

Yayın Yönetmeni

Furkan Çalışkan

Dizi Editörü

Aykut Ertuğrul

Yayıma Hazırlayan

Eray Sarıçam

Kadir Daniş

Kapak

Harun Tan

Mizanpaj

Nilgün Sönmez

1. BASKI

Eylül 2020
İstanbul

Ketebe Yayınları

Sertifika No. 34989

Maltepe Mahallesi Fetih

Caddesi No: 6 Dk: 2

Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212.612 29 30

e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad.

No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok

Kat: 2 34310 Haramidere -

Avcılar / İstanbul Sertifika No: 44452

Tel: 212.412 17 00

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Alleben Öyküleri

ÜLKÜ TAMER

KETEBE

Ülkü Tamer

1937 yılında Gaziantep'te dünyaya geldi. Robert Kolej'den mezun olduktan sonra bir süre Gazetecilik Enstitüsü'nde okudu. Oyunculuk, editörlük, yayıncılık, çevirmenlik yaptı. Dergiler çıkardı. Şiiriyle İkinci Yeni akımının önde gelen şairlerinden oldu. 2018'de Muğla, Bodrum'da vefat etti.

Eserleri - Şiir: *Soğuk Otların Altında, Gök Onları Yanıltmaz, Ezra ile Gary, Virgülün Başından Geçenler, İçime Çektiğim Hava Değil Gökyüzüdür, Sıragöller, Antep Neresi, Yanardağın Üstündeki Kuş* (toplu şiirleri), *Lucia* (kitaplarına girmemiş şiirleri). Öykü: *Alleben Öyküleri, Tarihte Yaşanmamış Olaylar*. Anı: *Alleben Anıları, Yaşamak Hatırlamaktır, Bir Gün Ben Tiyatrodayken*. Antoloji: *Çağdaş Latin Amerika Şiiri Antolojisi*.

İÇİNDEKİLER

Sitti Zeynep / 7
Çete İsmail / 27
Şekerci Asım / 41
Macı Hüseyin / 47

SİTTİ ZEYNEP

1

Kilidi kırmak zor olmadı. Kapak gıcırtyla açıldı. Ayağa kalktım, elimi toza sürdüm. “Öf” dedim, “amma da tozlanmış.”

İkisi de duymadı beni. Ninem örtüyü kaldırıyordu. Eski, çok eski bir alaca; yırtılmış, kırmızı iplikle dikilmiş. Ben de olsam dikedim bu kadar. Bir örtü daha: eski bir alaca, kim bilir hangi yılın alacası. Ben o zamanlar var mıydım: Sitti Zeynep bana masallar anlatır mıydı? Yürüyebildiği günlerden mi?

Babam kocaman bohçayı indirdi. Üstteki, toz içindeki bohçayı. Bana Sitti Zeynep’in her gün sandığı açtığını söylemişlerdi. Ninem çengelli iğneyi çıkardı; kumaşı gördüm. Renkli bir kumaş: kırmızı, yeşil, mor, yine kırmızı, yeşil, mor. Elimi uzattım. Ninem “Acele etme,” dedi. Babam küçük kürsüde kıpırdandı. Ses etmeyip çömeldim.

“Daha bir sürü kumaş var,” dedi ninem. “Giymezdi ki. Yaptırtmazdı da. Ne kadar üsteledik, giymedi. Yine sen eskileri yaktın da...” dedi. “Sırtından çıkanları gördüm. Daha bir sürü kumaş var.”

Odanın tek penceresi bahçeden üç metre yukardaydı. Sitti Zeynep hep o pencerede beklerdi yazı. Yazı, artık içinde

dolaşarak bekleyecek o geniş bahçe yoktu. Odanın üç kapısı başka yerlere açılıyordu: helaya, haznaya, merdivenlere. Bizim uzun haznamız, Beyhan'ın akreplerinden korktuğu, karanlığında Sitti Zeynep'in tilkilerini gördüğümüz, uzun, soğuk, uzun haznamız nerede? "Kâkülü kan olmuş. Başı yarılmış. Hanım ana!" Başımı tülbentle bağlayarak, kana bulanmış elime şaşkınlıkla zeytinyağı sürerek beni çıkardıkları o uzun haznamız nerede? Şimdikini beş sandık, sekiz de teneke doluruyor. Bir de çivi kutusu.

Kumaşı yere koydu ninem, "Giymezdi ki," dedi.

Bohça kâğıt yumaklarıyla doluydu. Birini alıp açtım. İplikler. Birini daha alıp açtım. İplikler. Sonra bir düğme, iplikler, iplikler, bir düğme daha. Üçümüzün önü de kâğıtla doldu.

Garip bir bitkinlikle "Deli," dedi ninem. Babam hiç konuşmuyordu. Bir yumak da o aldı, açtı. İplikler. Ben sevinir gibi oldum. Açtığım yumaktan iki dikiş iğnesi çıkmıştı çünkü. "Bakın," dedim, "iki dikiş iğnesi." İğneler, iplikler, üç düğme, bir düğme daha, biri sarı, öteki beyaz iki düğme daha, boş makaralar, kâğıt parçaları, kırık bir tırnak makası, kemik bir tarak, kırmızı bir kurdele, sayfaları eksik bir *Radyo* dergisi, paçavralar, kese kâğıtları, iğneler, belki yüz kadar iğne, kolonya şişeleri, kına, payyavşağı, boncuklar, patlamış kırmızı bir balon, babamın askerlik arkadaşının fotoğrafı, kâğıda sarılı süprüntü, tahta parçaları, taşlar, bir bebek, takvim yaprakları çıktı sandıktan. En alttan da bir afiş: *Kanlı Kazak*. Sitti Zeynep'e. Ayhan'a, Beyhan'a filmler oynattığım günlerden. Evde herkesin, Sitti Zeynep'in bile, sandık odasında afişimi aradığı günlerden.

Ninem "Kaç yılın kâğıdı bu..." dedi.

"Bilmem," dedim, "paket mi yapacaktı ne?"

Kiraz Bacı odaya girdi. “Sitti Zeynep ölmüş,” dedi.

Öğle yemeğinden yeni kalkmıştık. Kiraz Bacı, Sitti Zeynep’e yemeğini götürmüştü. Merdiven başındaki odasına. Hemen döndü. “Sitti Zeynep ölmüş,” dedi.

Babam aşağıya gitti. Döndüğünde onun sesi de olağandı. “Evet, ölmüş,” dedi. Ninem hemen Nezihe Hanımlara koştu.

Biraz sonra dört arkadaşı geldi babamın: Kemal Bey, Osman Bey, İbrahim Bey, Nuri Bey. İkinci namazına yetişsin diye telâşlanıyorlardı. Osman Bey doktora gitti. Kemal Bey, “Belediye hoparlörüne vermeyecek misiniz?” diye sordu. “İstemez,” dedi babam. “Ama tanıdıkların haberi olsun,” dedi Kemal Bey. Babam istemedi. Kardeşinin cenazesinde kimseler olmayacaktı. Bunu Kemal Bey’in aklı almıyordu. “Hoparlörden duyursak tanıdıklar gelirdi. Cemaatsiz cenaze olur mu? Bari iki camide selâ verdirelim,” dedi.

Dört gün önce İstasyon Caddesi’nde gözüme bir karınca kaçmıştı. Hemen o akşam kızarmış, akmaya başlamıştı gözüm. Ertesi gün doktora gitmiştim. İlâçlar, iğneler vermişti doktor; ama gözümün akması kesilmemişti. Ağladığımı sanarlar diye sıkılıyordum şimdi.

“Dört gün önce karınca kaçtı gözüme,” dedim. “Nerede?” diye sordu İbrahim Bey, “İstasyon Caddesi’nde.” “Doktora gittin mi?” “Gittim ama fayda etmedi.”

Nuri Bey “Nasıl ölmüş?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedim. “Oturuyordum. Yemekten sonra. Kiraz Bacı gelip ‘Ölmüş,’ dedi. Hepimiz şaşırırdık.”

Nuri Bey, İbrahim Bey’e döndü, “Kurtulmuş,” dedi.

Mutfağa gidip buzdolabını açtım. Şişeden bir yudum su içtim. Holden Kiraz Bacı’nın sesini duydum. “Sular kesiliyor; bari hortumla banyoya su doldursak,” diyordu. “Olmaz,” dedi